

A vízisárkány

Egy gyönyörű napsütötte reggelen Emma úgy döntött, hogy kimegy a medencéjükbe egyet fürdeni. Egyszer csörög Emma telefonja. Az apukája hívta. A 7 éves Emma nagyon izgatott volt, mert rég nem töltött sok időt az apukájával, ugyanis a szülei elváltak. Az apukája azt kérdezte tőle, hogy lenne-e kedve elmenni vele horgászni. A kislány megkérdezte az anyukáját, aki nehézkesen belement az ötletbe. Az apukája mondta a kislánynak, hogy fél óra múlva ott van nála, és visz valakit magával. A kislány a mondat ezen részére nem figyelt.

Fél óra elteltével kopog valaki az ajtón. A kislány boldogan rohan kinyitni a kaput. Az apukája állt a kapuban egy magas fiúval.

– Szia, törpe! – szólalt meg az apuka.

– Szia, apa! – mondta Emma.

– Bemutatok valakit: ő itt a mostohatesód.

A magas fiú lehajolt és a kezét nyújtotta Emmának.

– Szia, Emmácska! Tóth Máté vagyok, a mostohatesód – szólalt meg a magas fiú.

– Szia! Üdvözöllek, Tóth Máté! – mondta hosszú mosollyal, és Emma viszonzta a pacsit.

– Na, indulhatunk, gyerekek? – kérdezte az apuka.

–Várj, apa, köszönök anyának, és indulhatunk – mondta a kislány.

– Lizát nem akarod hozni? – kérdezte az apa.

– Dehogynem! – mondta. Elkészönt az anyukájától, beültették a kutyust, és elindultak. Az úton Máté a kislány mellett, hátul ült. A kislány megtudta, hogy Máté 14 éves, és focizik. Emma elmondta Máténak, hogy ő még csak egyszer horgászott.

– Megtanítsam, hogy csinálják a mesterek? – kérdezte Máté.

– Igen, kérlek szépen – mondta a kislány. Amikor odaértek, a kislány izgatottan szállt ki a kocsiból.

– Emma, segítesz kipakolni? – kérdezte Máté.

– Persze, hogy segítek – mondta Emma. Ami után kipakoltak, bedobták a pecabotokat. Csak ültek, és ültek, és várták a kapásokat.

– Na, mi van, te mester, hol vannak a halak? - kérdezte a kislány.

– Nem tudom, bemenjünk a hajóval beetetni a halakat? – kérdezte Máté.

– Igen! – kérlelte Emma. Fogták a kis csónakot, betették a vízbe, és Máté bevezett a tó közepére. – Máté! – szólalt meg a kislány.

– Tessék, picur? - kérdezte Máté.

– Belelógathatom a lábamat a vízbe? – kérdezte Emma.

– Persze, hisz meleg a víz – felelte Máté. Máté elkezdte bedobálni az etetőanyagot, és egyszer csak a kislány felsikított. – Mi a baj, Emma? - kérdezte Máté.

– Valami lény hozzáért a lábamhoz – mondta a kislány ijedten.

– Minden rendben van, gyerekek? – kérdezte az apuka a partról.

– Igen, apa, csak egy hal úszott el Emma lábánál – mondta a nagytesó mosolyogva.

- Az nem egy hal volt! – mondta a kislány.
- Nyugi, lehet, hogy csak hínár volt - mondta Máté.
- Hát jó, de végeztél már az etetéssel? – kérdezte Emma.
- Igen – mondta a nagyfiú. Kievezett Máté a partra és kiszálltak a csónakból. Liza boldog volt, hogy végre a kis gazdija a partra jutott.
- Apa, Lizával elmehetünk sétálni egyet a tó körül? – kérdezte Emma.
- Persze, szívem, menjetek csak – mondta az apa.

A kutyus és Emma elmentek körbesétálni a tavat. Egyszer Liza meglátott valamit a tónak a szélén, és odafutott. A kislány gyors volt, de nehezen érte utol a kutyusát. Emma egy kék állatot vett észre. Nekiállt futni, de az állat gyorsabb volt, így utolérte. Megfogta a kislány vállát, aki megállt és megfordult. A kislány meg volt rémülve, ugyanis a lény kétszer akkora volt, mint ő.

- Szia, Samu vagyok, a vízisárkány – szólalt meg a magas állat. A kislány rémülve nézte a sárkányt. – Nem kell félni tőlem, ez a te kiskutyád? – kérdezte a sárkány.
- Igen ő az én kutyusom, de ne edd meg, kérlek! – mondta a kislány szelíd hanggal.
- Nyugi, én csak növényeket eszem, húsféléket nem – mondta a sárkány, és visszaadta a kutyust gazdájának.
- Te honnan kerültél elő? – kérdezte a kislány.
- Én a vízből kerültem ki a partra, mert eltévedtem – mondta a vízisárkány.
- Akkor biztos te értél hozzám a vízben – mondta a kislány.
- Igazán sajnálom, ha megijesztettelek, nem akartam neked rosszat. Apropos téged, hogy hívnak? – kérdezte a sárkány.
- Emmának.

Emma segített visszatalálni Samunak a vízbe, és megköszönte, hogy megfogta a kutyáját. Elköszöntek egymástól, Samu bement a vízbe, és Emma visszament az apukájához és a mostohatesójához.

- Na, mi újság van, picur? – kérdezte Máté.
- Láttam egy vízisárkányt – mondta a kislány vidáman.
- Tessék, hogy kicsodát láttál? – kérdezte gúnyosan.
- Egy vízisárkányt! Liza elfutott, és ő fogta meg nekem – mondta Emma.
- Kicsim, jó a fantáziavilágod! – mondta az apuka.
- Apa, ezt nem csak fantáziáltam, tényleg láttam egy vízisárkányt – mondta a kislány.
- Oké, kicsim, de kezdjete bepakolni az autóba, mert lassan indulunk haza! – mondta az apuka. Miután bepakoltak, és beültették Lizát is, elindultak hazafelé. A kislány a kocs ablakából integetett a vízisárkánynak, aki mosolyogva integetett vissza.

Amikor hazaértek, elköszönt apukájától és a mostohatesójától is. A kislány belépett a kapun kutyusával, és elmesélte anyukájának, mit látott. A kislány másnap az iskolában elmesélte osztálytársainak is, amit látott. Mindenki kinevette. A kislány osztálya össze volt vonva az idősebb gyerekekkel, és futottak tesin. Az idősebb osztálynak a tesitanára észrevette, hogy a kislány nagyon ügyesen fut. Óra után odament hozzá.

- Szia, kislány, engem Viktornak hívnak. Láttam tesin, hogy nagyon ügyesen tudsz futni! Szeretném megkérdezni, nem lenne-e kedved kézilabdázni? - kérdezte a tesitanár.
- Nagyon szeretnék, de megkérdem anyukámat – felelte a kislány. Iskola után a kislány így is tett. Anyukája beleegyezett.
- Kicsim, tudod, miért egyeztem bele ebbe?

– Nem, anya.

– Tudod, régen én is kézilabdáztam! – Az anyuka egy poros dobozt vett le a polcról, régi képeket mutatott magáról, ahol épp kézilabda-mérkőzésen van. A dobozban még egy csomó érme is volt egy csomó oklevéllel. Másnap Emma megkereste a tesitanárt, és elmondta, hogy az anyukája megengedte, hogy kézilabdázzon, és elmesélte a tanárnak, hogy az anyukája is régen kézilabdázott. Az edző elmondta, hogy melyik nap és hánytól vannak edzések. A kislány másnap megismerte csapattársait, akik kedvesen fogadták. Az első edzésen a kislány megtanulta az alapokat. Edzés után elmesélte anyjának, hogy nagyon tetszik neki ez a sport, és hogy szeretné folytatni. Az iskolában sokan piszkálták a kinézete miatt, viszont az edzéseken nagyon jól érezte magát. Emma sok fiús dolgot szeretett, ezért is sokan piszkálták. 7 évesen van sok olyan gyerek, aki nem tudja még, hogy mi is akar lenni. Ebben a korban a legtöbb gyerek azt az adott sportot, amit úz, még nem veszi komolyan és csak élvezi. Emma is így tett sokáig, viszont elkezdett felnőni, elkezdett egyre több barátot szerezni, akiket közel engedett magához. Ha épp nem meccse vagy edzése volt, vagy épp nem iskolában volt és nem aludt, minden idejét ezekkel az emberekkel töltötte. Az iskolában továbbra is bántották a kinézete és a fiús tulajdonságai miatt.

Ahogy telt-múlt az idő, Emma egyre többet járt ki barátjához, Samuhoz. Mindig elmondta neki a problémáit. Emma nagyon ügyes lett a kézilabdában. Rengeteg barátja lett, akik a felső osztály végére otthagyták őt, viszont Emma kemény maradt, és nem adta fel. Az anyukájával mindent megosztott, mivel rá és Samura tudott számítani. Emmának elérkezett a 2020-as utolsó bajnokija, amit megnyertek, de a mérkőzés után rossz hírt kapott. Elmondta Emma edzője, hogy ez volt az utolsó meccsük közösen, mert ő elmegy. Emma nagyon szomorú volt. Búcsúképpen az edző egy tanáccsal látta el:

– Emma, ne add fel soha, mert igazi tehetség vagy! – Emma megígérte az edzőjének, hogy akármilyen történik, nem fogja feladni az álmát.

Nagyon sokat küzdött álma megvalósulásáért, így barátjára is egyre kevesebb ideje jutott. Hetekkel később újra meglátogatta, de a tó helyett csak egy kiszáradt medret talált, a parton pedig egy befőttésüveget, amiben ez az üzenet állt:

„Emma, nagyon örülök, hogy megismerhettelek, és köszönöm, hogy bíztál bennem! Örülök, hogy megnyíltál nekem, és sajnálom, hogy az utóbbi időben nem volt időm kijönni hozzád. Tudom, hogy sok dolgod van. Szeretném, ha tudnád, hogy kiszáradt a víz, amiben éltem. Rengeteg szeméttel volt tele, ami végül a pusztulást okozta. Tudom, hogy most nagyon szomorú vagy, de azt szeretném, ha nem szomorkodnál! Éld azt a csodás életet, amit eddig éltél! Kívánom, hogy legyél csodálatos kézilabdás és soha ne hallgass másra, mert tökéletes vagy! Kérlek, vigyázz a természetre és a vizekre! Nem akarom, hogy másnak is az legyen a vesztesége, ami nekem lett. Nagyon köszönöm, hogy velem voltál. Fogadd meg a tanácsomat: VÉDD A KÖRNYEZETET! Szeretettel legjobb barátod, Samu!”

Emma összetört, de megfogadta Samu tanácsát: életét a környezetvédelemnek és a kézilabdának szentelte.